

ಕಟ್ಟಿರುವ ಪ್ರೀತಿಯ ಅರಮನೆಯನ್ನು ಎಂದಾದರೊಂದು ದಿನ ಅವಳೆದುರಿಗೆ ತೆರೆದಿಟ್ಟರೆ ಅವಳು ಖಂಡಿತಾ ನಿರಾಕರಿಸದೆ ಸಂತೋಷದಿಂದಲೇ ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಾಳೆ ಎಂಬ ದೃಢವಾದ ಭರವಸೆ ನನ್ನ ಸುಪ್ತಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಮೂಡಿ ನಿಂತಿತ್ತು ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಎಡವಿ ಬಿಟ್ಟೆನೆಂದು ನನಗೆ ಮುಂದೆ ಅರಿವಾಯಿತು.

ನಾನು ಬಿಕಾಂ ಪದವಿಯನ್ನು ಅತ್ಯುನ್ನತ ಶ್ರೇಣಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪಾಸು ಮಾಡಿದೆ. ಮುಂದೆನು ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹೇಮಾ ಕೂಡ ಬೆಂಗಳೂರು ಸೇರಿದ್ದುದು ನನಗೆ ಅತೀವ ಬೇಸರವನ್ನು ತಂದಿದ್ದಿತು. ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುವುದೇ ಅಪರೂಪವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಆದರೂ ಅವಳ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿ ದಿನೇ ದಿನೇ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತೇ ಹೊರತು ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಆರಾಧಿಸತೊಡಗಿದೆ. ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ಜೀವನ ಏನೇ ಆದರೂ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟೆ. ಅಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರವಹಿವಾಟು, ಕೃಷಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಳೇ ಹೊರತು ನನಗೆ ಒಂದಾದರೂ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನಿತ್ತೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮಗ ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವನು. ಇನ್ನೂ ಒಂದಷ್ಟು ದಿನ ಆರಾಮವಾಗಿರಲಿ. ಮುಂದೆ ಸಂಸಾರಸ್ಥನಾಗಿ ಮನೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ಇದ್ದೇ ಇದೆ ಎಂಬ ಸಹಜ ಪೋಷಕ ಕಾಳಜಿ ಇದ್ದಿರಬಹುದು. ನಾನು ಏನನ್ನೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ನಾನು ಎಂಕಾಂ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿಯನ್ನಾದರೂ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅಮ್ಮನಿಗೆ ನಾನು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಓದಿ ಬರುವುದು ಬೇಡವೆನಿಸಿ ಮೊದಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದಳು. ಆಮೇಲೆ ಏನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದಳೋ ಅಥವಾ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ತಾತನ ಸಲಹೆ ಪಡೆದಳೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಪ್ಪಿಗೆ ನೀಡಿದಳು. ನಂತರ ಮೈಸೂರಿನ ಮಾನಸಗಂಗೋತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿದೆ. ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕಿತು.

ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕಿದ ಮೇಲೆ ಹಾಸ್ಟೆಲ್ಲಿಗೆ ಸೇರುವುದೋ ರೂಮು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇರುವುದೋ ತಿಳಿಯದೇ ಗೊಂದಲವಾಯಿತು. ಹಾಸ್ಟೆಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಎಂತೆಂತಹ ಹುಡುಗರು ಇರುತ್ತಾರೋ, ಸೋದರ, ಸೋದರಿ, ಸ್ನೇಹಿತರಿಲ್ಲದೆ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆದ ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದು ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಆತಂಕವಾಗಿತ್ತು. ನನಗೂ ಹಾಗೆಯೇ ಅನಿಸಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ನಮ್ಮ ಪೈಂಟ್ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯರಾದ ಮಂಜಯ್ಯ ನವರ ನೆಂಟರ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ರೂಮು ಖಾಲಿ ಇರುವುದಾಗಿಯೂ, ಅವರು ಒಳ್ಳೆಯ ಜನರೆಂದು, ಅವರ ಮನೆ ವಿವಿ ಮೊಹಲ್ಲಾದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಮಾನಸ ಗಂಗೋತ್ರಿಗೆ ಹತ್ತಿರವೂ ಆಗಿದೆಯೆಂದು ಮಂಜಯ್ಯನವರೇ ತಿಳಿಸಿದರು. (ಈ ಮಂಜಯ್ಯನವರಿಗೆ ಅಮ್ಮನಿಂದರೆ ಅತ್ಯಂತ ಗೌರವವಿತ್ತು. ಅಮ್ಮ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋದರೆ ಅಥವಾ ಮಂಜಯ್ಯನವರೇ ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದರೂ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿಂತೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನನಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಸೈಕಲ್ ಹೊಡೆಯುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡವನಾದ ಮೇಲೆ ಬೈಕು ಓಡಿಸುವುದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟವರು ಮಂಜಯ್ಯನವರೇ.) ಅಮ್ಮ ಮತ್ತು ನಾನು ಮಂಜಯ್ಯನವರೊಂದಿಗೆ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ರೂಮು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಂದೆವು. ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಯಿತು. ಮಂಜಯ್ಯನವರೇ ಬಾಡಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾತನಾಡಿ ಅಲ್ಲಿರಲು ನನಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರು. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಮೆಸ್ಸುಗಳಿವೆ. ಊಟ ತಿಂಡಿಗೆ ಏನೂ ಸಮಸ್ಯೆ ಇಲ್ಲವೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದರು.

ನಾನು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಬದಲಾವಣೆಯಂತೂ ಆಯಿತು. ಸದಾ ಮೌನಿಯಾಗಿರತಿದ್ದ ನಾನು ನನ್ನ ಸಹಪಾಠಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆತು ಒಂದಷ್ಟು ಮಾತನಾಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದೆ. ಮೈಸೂರು ನಗರದ ಪ್ರಶಾಂತತೆ, ಮಾನಸಗಂಗೋತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನೋತ್ಸಾಹ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ನಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಯುವಕ ಯುವತಿಯರನ್ನು ನೋಡಿ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೋ ನಾನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಅರಿವಾಗ ತೊಡಗಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾನಸಗಂಗೋತ್ರಿಯ ಮರಗಿಡಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿರುವ ಯುವಕ ಯುವತಿಯರು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕುಳಿತು ಸರಸ ಸಲ್ಲಾಪಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುತ್ತಿದ್ದುದು ಆಗಾಗ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದು ನನ್ನ

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ

ಗಿಂಧರನಿಗೆ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕಿದ ಖುಷಿ. ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಚುರುಕು ಎಂಬ ಹೆಸರು ಬೇಗನೆ ಗಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ಜತೆಗೆ ಹಳೆಯ ನೆನಪುಗಳಿಗೆ ಜಾರುತ್ತಾನೆ. ತಾನು ಚಿಕ್ಕವನಿದ್ದಾಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜ, ಅಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದ ಒಡನಾಟ, ಒಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲರೂ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ದೊಡ್ಡಪ್ಪ ಅಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ ಕಾಮುಕತನ, ಸ್ವೀಲಿನ ಬ್ಯಾಟರಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನ ಹಣೆಗೆ ಬಲವಾಗಿ ಗುದ್ದಿದ್ದು.. ಎಲ್ಲವೂ ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ನಿನ್ನ ಬರದ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಾನೆ. ದೊಡ್ಡಪ್ಪನನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಎಲ್ಲಿ ಹೊಡೆದುಬಿಡುತ್ತಾನೋ ಎಂಬ ಭಯಕ್ಕೆ ಹೆದರಿಕೊಂಡೇ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಗಿಂಧರ. ಈ ವಿಷಯದ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಅಜ್ಜಿಯೇ ಅಮ್ಮನಿಗಾಗಿ ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆಯವರನ್ನು ಖಾಲಿ ಮಾಡಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವ್ಯಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ರೋಮಾಂಚನವಾಗತೊಡಗಿತು. ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಹೇಮಾಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಬೇಗ ನಿವೇದಿಸಿಕೊಂಡು ನಾನೂ ಕೂಡ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಹೊತ್ತು ಕಳೆಯುವ ಸುವರ್ಣಾವಕಾಶವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಹಂಬಲಿಸತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ವಿಧಿಯು ಕೈವಾಡವೋ, ನನ್ನ ದೌರ್ಬಲ್ಯವೋ ಅವರ ತಂದೆಯನ್ನು ನೋಡುವ ಸಲುವಾಗಿ (ಅಮ್ಮನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ) ಅವರ ಮನೆಗೆ ಅವಳಿದ್ದಾಗಲೇ ಕೆಲವೊಂದು ಬಾರಿ ಹೋದರೂ ಅವಳ ಬಳಿ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತೆರೆದಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅವರ ಅಮ್ಮನ ಬಳಿ ಹಿಂಜರಿಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು 'ಹೇಗಿದ್ದೀರಿ, ಮಾಮು ಹುಷಾರಾಗಿದ್ದಾರಾ' ಎಂದು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿತಿದ್ದೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಹೇಮಾಳೊಂದಿಗೆ ಕೂಡ ನಾನು ಮಾತನಾಡಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.. ಎಂದು ಹೇಳಿಬಿಡಬಹುದು ಎಂಬ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ನನ್ನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಯೂರತೊಡಗಿತು. ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಹೇಮಾಳನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಕನಸುಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾ ನನ್ನ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿಯ ಮೊದಲ ವರ್ಷ ಮುಗಿದದ್ದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ.

ನಾನು ನನ್ನ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿಯ ಎರಡನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಹೇಮಾ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟು ವಾಪಾಸು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದುದು ನನಗೆ ಅತೀವ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು. ನಾನು ಈ ಬಾರಿ ಸಮಯ ಕೂಡಿ ಬಂದಿದೆ. ಅವಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ನಿವೇದಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಡಬೇಕು ಎಂದು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಸಿದ್ಧನಾದೆ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತು. ಅದು ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ಬದುಕಿಗೆ ಮುಳ್ಳಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕನಸು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಊಹಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಯಾರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ (ಅಮ್ಮನಿಗೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ) ಹೇಳಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ.

ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಹಚ್ಚಿ

ಒಂದು ಸೋಮವಾರದ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಊರಿನಿಂದ ಹೊರಟು ಮೈಸೂರಿನ ಬಸ್ಸು ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸು ಇಳಿದು ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಲೆಂದು